

кедбѣнѣа. Навчѣхсе защѣ царь Філіппъ оумрѣлъ, ѣ
 ѡставилъ малко дѣтѣ на царството, коѣто ни ѣ до-
 стѣино да царствѣва нито чрезъ оумѣтъ, нито чрезъ
 годиниѣте. Зарадѣ товѣ оускърѣѣхсе много за смъртъ-
 тѣ Філіппова, ѣ за дѣтѣто защѣ нещѣ може да оу-
 държѣ бѣщиното си царство, оумилостѣвихсе, ѣ ви
 пращамъ дѣвѣръ господарь, возлюбленный ми Кан-
 таркъса, да владѣѣ мѣстото вы дѣврѣ, ѣ да мѣ
 се поклѣнѣте вмѣсто мѣне. Ы когато дѣйде време
 да дѣйдете съ войскѣта за да донесѣте харѣчъ, да
 ми доведѣте ѣ дѣтѣто Філіппово тѣка съсъ сѣчките
 царски знакове, защѣ тѣка ѣма ѣ дрѣги царски дѣ-
 ца коѣто ми рабѣтѣтъ до 40: ѣ ако видимъ дѣ-
 тѣто защѣ стѣва мѣдро, малко време ще го дѣр-
 жѣмъ, ѣ пакъ ще ви го прѣтимъ да ви бѣди царь.

КАНТАРКУСЪ ЗАНОСА ПИСМОТО НА МАКЕДОНИА.

Кантаркъсъ ѡтишалъ въ Македѣнѣа, ѣ занѣ-
 салъ златозапечѣтанното писмо дѣрѣево. Начѣлни-
 цѣте го завѣли при Воѣводѣта Птолемѣа, а тѣѣ го
 завѣлъ въ крѣпостѣтѣ Філіппова при Алексѣндра.
 Антиѣохъ первостѣѣтель като го видѣлъ зѣлъ шапка-
 та Алексѣндрова ѣ ѣ тѣрналъ на кѣпѣето, ѣ мѣ рѣ-
 кълъ: поклѣнѣсе на-царь Алексѣндровото кѣпѣе, Кан-
 таркъсъ рѣкълъ: азъ ако се поклѣнимъ на-Алексѣн-
 дровото кѣпѣе, кѣе подъ рѣжѣта на царѣ дѣрѣа не-
 стѣе. Антиѣохъ мѣ рѣкълъ: ты ако се непоклѣнѣшъ,